

Tisztelt Balogh Júlia Asszony!

Fájdalommal értesültem a szomorú hírről: Csoóri Sándor is elment közülünk. Elvesztése a nemzet gyásza.

Sok műfajban hagyott maga után maradandó műveket, de ennél is nagyobb hatású volt mindenütt jelen lévő, mindenre figyelő, mindenkit megszólító személyisége. Jelképe volt annak az 1945 után oly sok reménnyel induló fiatal nemzedéknek, amely gyorsan átlátta a kommunista rendszer alapvetően hazug voltát, és amely 1956 forradalmának katarzisa után többé nem tudta elfogadni az új „igazságokat”. Versei, esszéi, forgatókönyvei egy irányba mutattak: a nemzet nem nélkülözheti a szabadságot. Így lett belőle a korszak egyik legjelentősebb lázadója és lázítója, akinek műve szabadcsapatokat teremtett, aki törhetetlen energiával küzdött a „fennkölten züllő ország” romlása ellen. Távozása ezért nemcsak az irodalomban, hanem a közéletben is lezár egy korszakot.

Felbecsülhetetlen szerepe volt abban, hogy a diktatúra évtizedei után az 1989/1990-es fordulatot a magyarság az elvárhatónál és remélhetőnél jobb szellemi és erkölcsi állapotban élte meg. Ezért tartjuk számon Csoóri Sándort az irodalom legnagyobb nemzetépítői között. Most már mindörökre.

Kedves Júlia!

Fájdalmában Ön mellett állok. Fogadja őszinte részvéteimet.



Áder János